

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Jessica Gilmore

Karácsonyra otthon

Barbara Hannay

Házinyúlra nem lövünk

Kate Hardy

Flörtölni tudni kell

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Jessica Gilmore, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018*

Eredeti címe: Proposal at the Winter Ball (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította: Kiss Gábor*

© *Barbara Hannay, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018*

Eredeti címe: A Very Special Holiday Gift (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította: Czárán Judit*

© *Pamela Brooks, 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018*

Eredeti címe: Holiday with the Best Man (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította: Herczog Gábor*

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 90. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-541-4

• *Kép: Harlequin Books S.A. és Shutterstock*

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.*

• *Felelős kiadó: dr. Bayer József*

• *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*

• *Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Jessica Gilmore

Karácsonyra otthon

1. FEJEZET

– Egy pohár fehérbort. Egy nagy pohárral! – Flora lerogyott a bőrfotelbe, majd előrehajolt. Néhányszor a kis, kerek asztalba verte a fejét, majd kihúzta magát ültében. – Kérek – tette hozzá, amikor észrevette a gúnyos csillogást Alex szemében.

– Rossz napod volt?

A férfi felemelte a kezét, és abban a pillanatban megindult feléjük az egyik pincér. Könnyedén navigált a bárban nyüzsgő emberek között.

Flora akár egy órán át is a levegőben tarthatta volna a karját, a pincér füttyült volna rá. Alexben viszont megvolt az a bizonyos valami, elég volt csupán felvonnia a szemöldökét, és a legjobb kiszolgálást kapta. Legyen szó taxiról, pincéerekről vagy a legjobb helyekről a repülőgépen. Ami szörnyen unfair.

Hogy az emberek – főleg a nők – miért nézték meg kétszer is Alexet? Kócos fürtjei inkább vörösek voltak, mint barnák, a szeme színe valahol a szürke és a zöld között, és kissé horgas orrát bőven pettyezték szeplők. A végeredmény egy fölöttébb vonzó pasi.

Alex a szerencse kegyeltje volt, míg Flora jó tündére minden bizonnyal influenzával ágynak esett, amikor a nyerő lapokat osztották.

A lány türelmetlenül várt, míg Alex rendelt. Végül a pincér elfordult, és újra eltűnt a tömegben.

– Ha csak egy rossz nap lett volna... De az egész hét rettenetes volt. Azt hiszem, hogy elátkoztak. Hétfőn az osztályvezetőnő fánkot hozott az irodába. Beleharaptam az enyémbé, és... málnalekvár folyt a blúzomra. Természetesen ez volt a legjobb fehér selyemblúzó – tette hozzá keserűen.

– Szegény, Flora!

Kaján vigyor játszott Alex szája körül. Noha egyenesen munkából jött, olyan friss volt, mintha otthonról érkezett volna. Az öltönyén sehol egyetlen gyűrődés. A sors csupa olyan tulajdonsággal ajándékozta meg, ami egy férfi esetében merő pazarlás.

Noha Flora karácsonyi ruháján most egyetlen folt sem éktelenkedett, de még mindig ott volt ez a kissé ragacsos, csapzott és zilált „egyenesen a munkából”-érzés. Biztosan látszik is rajta...

– Tegnap meg a szoknyám begyűrődött a bugyimba, amikor eljöttem az irodából. Ne, ne nevess!

– Flora áthajolt az asztalon, és a mutatóujjával Alex mellkasára bökött. – Öt percig észre se vettem...

– Most jött a legrémesebb rész, a lány egészen halkán folytatta: – Ráadásul nem volt rajtam valami szép fehérnemű. Hála istennek a harisnyanadrág elég vastag volt, és így nem látszott.

Alex arcán megrándult egy izom, mintha csak nehezen tudna uralkodni a vonásain.

– Talán senkinek sem tűnt fel.

– A kuncogásból ítélve egész Holbornnek feltűnt. De ez még mindig jobb volt...

Flora elnemt, és a kezébe rejtette az arcát. Elöntötte a szégyen, amikor újra átélte az elmúlt óra horrorját.

– Jobb, mint...?

Alex hátradőlt, és hálásan elmosolyodott, amikor a pincér egy ezüsttálcával a kezében odalépett hozzájuk, és letett eléjük egy üveg sört meg egy pohár fehérbort.

Flora a hűvös üvegre tette az ujjait, és mohón ivott egy kortyot.

– Jobb, mint ma a földalattin. Annyira megörültem, amikor észrevettem egy szabad helyet... hogy valószínűleg kicsit túl nagy lendületet vettem. Elszámítottam magam, és... és egy vadidegen férfi ölében landoltam.

Dühös pillantást vetett Alexre, amikor az a nevetéstől félrenyelte a sörét.

– Egyáltalán nem vicces! Mindenki engem nézett, és a pasas meg azt mondta... – Flora egy kicsit elakadt, mielőtt folytatta volna: – Helyezd kényelembe magad, édesem! Szeretem az olyan lányokat, akiken van mit fogni.

Ivott még egy kortyot, és nem törődött a vele szemben ülő férfi harsány kacagásával. A szavak

jobban fájtak neki, mint bevallotta. Flora ugyanis magas volt, és olyan csípő- meg mellszélességgel rendelkezett, amit az anyja nagyvonalúnak mondott. Az ötvenes években ez volt a divat, de most, a huszonegyedik században, mindig túlságosan teltnék érezte magát, túl feltűnőnek.

Mindazonáltal, ha valaki nem akar feltűnést kelteni, nem az a legjobb stratégia, ha egy zsúfolt földalattin beül egy vadidegen férfi ölébe. Valószínűleg az irodából hazafelé menet más kollégák is utazhattak a szerelvényen, és tanúi lettek a megaláztatásának.

Szerencsére jövő héten lejár a szerződése. De a pusmogásból és kárörvendő kuncogásból már egyetlen nap is több mint elég. Bárcsak megfázna, és beteget jelenthetne! Amire most szüksége van: az egy hét nyugalom, pihenés és magány.

Persze, ha beteg, fizetést sem kap. Flora felsóhajtott.

Alex végre abbahagyta a nevetést.

– Tehát új barátságot kötöttél?

– Nem! – csattant fel a lány, és megborzongott. Ott, ahol az idegen megérintette jókora kezével, még mindig bizsergett a bőre. – A legrémesebb az volt, hogy egyszerűen ott kellett ülnöm, és úgy tenni, mintha semmi sem történt volna. Nem, nem az ölében, te idióta! Hanem a mellette lévő ülésen. Csodálom, hogy nem süllyedtem el szégyenemben.

Hogyan utazhat újra földalattival? Mostantól gyalog kellene munkába mennie? De az órákig tartana.

– Karácsony után még visszamész az irodába?

Alex mintha csak olvasna a gondolataiban. Ebben nagyon jó.

Flora a fejét rázta.

– Nem. Csak átmenetileg helyettesítettem egy beteg kollégánőt, aki az ünnepek után visszajön. De szerencsére a január jó időszak az ideiglenes munkavállalók számára. Az a sok ember, aki újév után a *carpe diem* mottó mellett dönt...

– Menj már! Ez a nagy terved? Újabb helyettesítési munkák? Elvégre már két éve annak, hogy elbocsátottak.

Flora kicsit túl nagy lendülettel tette le a poharát az asztalra, és kipislogta a szeméből a könnyeket.

– Nem olyan egyszerű belsőépítészként elhelyezkedni. Így legalább ki tudom fizetni a számlákat. És nem... – Elhárító mozdulatot tett, amikor Alex szólásra nyitotta a száját. – Nem költözöm hozzád, és haza se megyek. Nem kell alamizsna. Egyedül is boldogulok!

Nem arról volt szó, hogy ne keresett volna munkát. Amióta elbocsátották a Village Innstől, vagy egy tucat belsőépítész-irodának küldte el a pályázatát. De még szabadúszó ajánlatokat sem kapott. A legtöbben még arra sem vették a fáradságot, hogy válaszoljanak neki.

Alex kifejezéstelen tekintettel nézett a lányra.

– Nem alamizsnát kínálok, hanem munkát.

Már megint! Flora nyelt egyet. Nagyszerű! Mivel nem irigyelte Alextől fantasztikus sikereit, nem akarta összehasonlítani a saját sikertelen álláskeresését a férfi pozíciójával, aki vezető volt egy befutott sztárépítészcsapatnál. De azt kívánta, bárcsak ne ajánlaná fel újra és újra a segítségét. Valójában arra volt szüksége, hogy a férfi higgyen benne.

– Figyelj! – Flora megpróbálta elfojtani hangjának a remegését. – Tényleg hálás vagyok az ajánlatodért. Akárcsak anyának meg apának, akiknek véletlenül mindig éppen akkor van asszisztensre szükségük, amikor nem találok állást. De ha valamit tanultam a Village Innsnél, hát az, hogy nem szabad összekeverni a magánéletet és az üzletet. Mert az mindig katasztrófával végződik.

Természetesen véletlen egybeesés is lehetett, hogy épp akkor bocsátották el, miután szakított a konzern főnökének fiával és örökösével. De ő nem hitt ebben.

Igen, az élete csöppet sem egyszerű. Nagy a kísértés, hogy elfogadja a családja segítségét, de ezzel azt bizonyítaná, hogy nem tud megállni a saját lábán.

– Részvétekből nem kínálnék neked egy ilyen fontos állást. Azért ajánlom fel, mert szükségem van rád.

Florának ettől elállt a szava. Talán nem jól értette Alexet. Elvégre túl hangosan szólnak a

karácsonyi dalok, és most ráadásul néhány ember a bárnál harsányan bekapcsolódott az énekbe.

- Szükséged van rám? – ismételte meg elhaló hangon.
- Emlékszel még arra a hotelre, amit Ausztriában terveztem?

Hogy emlékszik-e arra a luxusszállóra, amelyet Alex a rendkívül sikeres Lusso Groupnak tervezett?

- Említetted egyszer vagy kétszer.

– Exkluzív szerződést ajánlottak további három hotel építésére. A helyszínek fantasztikusak, a természet kellős közepén, és a konzern kimondottan környezetbarát. Az építőanyagokat a környékről hozzák, mindegyik szállodának sajátos stílusa és egyéni atmoszférája lesz. Tényleg csodálatos projektek. Sajnos, a belsőépítész, aki Ausztriában dolgozott nekem, átszerződött egy konkurens szállodalánchoz.

Ez a feladat sokkal nagyobbnak tűnik, mint azok, amelyeket Alex olykor-olykor megemlélt neki, gondolta Flora. Túl fontos, hogy csupán sajnálatból kínálná fel neki az állást. Elvégre a hírneve forog kockán. Flora lelkében felébredt a remény. Hosszú idő óta először nézett némi optimizmussal a jövőbe.

Ám Alex következő szavai szétpukkasztották ezt a szappanbuborékot.

– Holnap a szálloda megnyitására Ausztriába repülök, és ott bemutatom a Bali Hotel koncepcióját. Annál a munkánál is szükségem lesz egy belsőépítészre. Azt hittem, Lola már régen kész van az első tervekkel, de amikor ma reggel kértem, hogy mutassa meg őket, jéghideg hangon közölte, hogy még bele sem kezdett, és hála az új munkájának, nem is fog. – Alex csüggedten felsóhajtott.

– Csak abban reménykedhet, hogy az új projektje sikeres lesz, mert én biztosan nem fogom többé ajánlani senkinek. Nem számít, milyen tehetséges.

Jaj, jaj, és még egyszer jaj! Flora olyan erősen szorította a borospohara szarát, hogy egészen kifehéredtek az ujjpercei. Tehát Alex nem is a tehetsége miatt akarja alkalmazni, hanem mert mást nem tud leakasztani a szögről?

De talán itt az ideje, hogy félretegye a büszkeségét. Egy ilyen állás feljebb segítené a szakmai ranglétrán. Flora kihúzta magát ültében, és próbált magabiztosan mosolyogni.

- Tehát mit csináljak? Nézzem meg a terveidet, és e-mailben küldjem el az ötleteimet?

– E-mailben? Nem, nem! El kell kísérned Ausztriába. Csak ott érezhetsz rá a Lusso Group stílusára.

– Alex a lány szemébe nézett. – Igazodnod kell a megbízóhoz. Ez nem a bohó fantáziálásról szól.

Bohó fantáziálás? Csak mert a magánjellegű tervei egy kicsit meseszerűek, a profi munkáiban nem mutatkozik meg a személyes ízlése. Flora összehúzta a szemét.

- Természetesen. Nem vagyok kezdő.

A férfi egy pillanatig fogva tartotta a tekintetét, aztán bólintott.

- Jól van. Majd az innsbrucki repülőút alatt megbeszéljük a részleteket.

Ezekre a szavakra nyomban utolérte Florát a valóság. Egy külföldi út. Több mint két éve nem ült repülőn.

- Holnap? Az ideiglenes megbízásom még egy hétig tart.
- Nem lehet változtatni rajta?
- Valószínűleg igen, de az ügynökségem nem lesz oda az örömtől.
- Majd találnak valakit, aki helyettesít téged.

– Igazad van. – Flora örömteli várakozást érzett. Nincs több földalattizás és nyomasztó irodák. Nem, a jövő hetet egy csodás hotelben tölti. Előrehajolt, és megfogta a férfi kezét. – Mit kell tennem?

Alex ujjai körülfogták, melegen, erősen. Az érintésre a lány szíve fájdalmasan ismerősen zakatolni kezdett.

– Készülj el holnap reggelre! Pakolj be havas, hideg időre meg néhány ünnepi alkalomra, de ezt úgysis tudod.

Nem, nem tudja. Legalábbis mostanra már elfelejtette. De ezt nem fogja Alex orrára kötni.

Amikor a bárnál üldögélő csoport torkaszakadtából énekelni kezdte az ismert karácsonyi dal refrénjét, valami Flora eszébe jutott.

– Mikor jövünk vissza? Anya és apa mindkettőnket várnak szentestére. A szívük szakadna meg, ha nem jönne el. Ráadásul Horatio ügyeletes a kórházban. Akkor csak Minerva lesz ott, a tökéletes férje meg a tökéletes ikrei.

Maga is hallotta a hangjában a keserű felhangot, és ivott egy korty bort, hogy leöblítse a kellemetlen utóízét. Alex nélkül nem bírja ki a karácsonyt Minervával és az ő családjával.

– Horry nem lesz ott? – Alex felvonta a szemöldökét. – Milyen kár! Akkor idén nem nézhetem végig, ahogy az anyád megpróbálja őt a környék összes szingli nőjével összeboronálni.

Flora a férfira szegezte a tekintetét.

– Addig örülj, amíg sikertelenül próbálkozik! Ha anyának már nem kellene aggódnia Horryért, te lennél a következő.

– Nem hiszem. Te vagy a legfiatalabb gyereke – vágott vissza Alex negédesen. – Horry után te jössz.

– Biztos, hogy nem.

Azért mérget nem ivott volna rá. Egy év múlva harmincéves, és gyakorta elhangzottak a megjegyzések, hogy ideje lenne megállapodnia, tisztességes munkát keresnie, férjhez mennie...

– A családunkhoz tartozol – mondta Flora. – Sőt te vagy a csodagyerek. Tudod, hogy anya szemében te sohasem hibázhatsz.

Attól kezdve, hogy Alex tizenegy éves lett, az apja a karácsonyi szünetekben a házvezetőnők gondjaira bízta a fiát, míg ő az új feleségével a Karib-szigeteken töltötte az ünnepeket. Azóta Alex minden karácsonyt a Buckingham családnál töltött. Minden évben az ő nevével is ott lógott egy harisnya a kandalló előtt, és az asztalt is eggyel több személyre terítették.

Öt évvel az első ilyen karácsonyt követően, Alex bepakolta a táskáját, végleg elhagyta az apja házát, és beköltözött a Buckingham család tetőtéri szobájába, Flora mellé. Sosem mesélte el a lánynak, mi volt az oka az apjával való végső szakításnak, és ő nem is kérdezte.

– Ne aggódj, karácsonyra visszaérünk! Semmi áron ki nem hagynám az apád ünnepi lakomáját. Idén libát ígért. Láttam egy YouTube-videón, hogy készíti el. Hat ökörrrel sem tarthatnának vissza, hogy ott legyenek.

– Akkor ez rendben van.

Flora megkönnyebbülten felsóhajtott. De aztán arra gondolt, eljön majd a nap, amikor Alex fél évnél tovább is együtt marad valamelyik mindig csinos, elegáns, művelt barátnőjével. És akkor vele fogja tölteni a karácsonyt, nem a Buckingham családdal. Addig is minden egyes év, amikor a körükben üdvözölhetik, ajándék.

Sajnálkozva nézett üres poharába.

– Ha még csomagolni akarok, megkeresni az útlevelemet, és mindezzel még pirkadat előtt végezni, jobb, ha most elindulok. Hányra kell a repülőtéren lennem?

– Nem. – Alex felállt, és a kezét nyújtotta, hogy a lányt felsegítse a bőrfotelből. – Ismerem a pontosságról alkotott elképzeléseidet, Flora Buckingham. Kocsit küldök érted. Pontban ötre. Addigra legyél kész!

Alex az iPadre pillantott, és felsóhajtott. Ennyit arról, hogy útközben megbeszéli Florával a projektet – de hát tudhatta volna. Irigyelte is a lányt ezért a tehetségéért. Mindegy, hol voltak, és hánykor, a legkisebb utazósebességnél elaludt. Először is végigdurmolta a repülőutat, és most lehunyta szemmel a taxi ablaküvegének dőlt.

Alex a könyökével oldalba bökte.

– Ébresztő! Szeretném, ha megnéznél valamit.

– Hm? – Flora nyújtózott egyet. – Nem aludtam, csak szenderegtem. Ó! Nézd csak! – A szeme áhítatosan elkerekedett, amikor észrevette a hóval borított hegycsúcsokat. – Akár egy karácsonyi képeslapon!

– Ugyanolyan szép, mint vártad?

Flora tátott szájjal fordult Alexhez. A férfi elfojtott egy mosolyt.

– Szép? Lélegzetelállító! És nézd csak, igazi alpesi házak! Mindenütt!

– Jó a szemed, Sherlock – évődött vele Alex.

Flora elengedte a füle mellett az ironikus megjegyzést.

– Nem tudtam, hogy az osztrákok tényleg alpesi házakban laknak. Azt gondoltam, manapság ez már csak turisztikai attrakció. Bárcsak én is alpesi kunyhóban élhetnék! Elragadóak.

– Remélem, hogy a szállodáról is hasonló véleményed lesz.

Az lesz az igazság pillanata, ha Flora először veszi szemügyre a hotelt. Mindig is észrevette Alex alkotásaiban a lényeket.

– Szeretem minden épületedet, de most különösen izgatottan várom, hogy lássam.

Mióta elhagyták a repülőteret, a taxi Innsbruck irányába haladt, de most rákanyarodott egy keskeny útra, amely az Alpok lábainál kanyargott.

– Nézd ezeket a hihetetlen fényeket! – Flora kimutatott az ablakon. – Miért is hagytam otthon a vázlatfüzetemet? Nem mintha a napsugarak játékát a havon papírra lehetne vetni. Akárcsak egy kaleidoszkóp!

Alex gyomrában oldódott a görcs. Flora ugyanazt látja, amit ő. A fény és a hó összjátékát. Meg fogja érteni a vízióját a szállodáról.

– Életemben nem láttam még ennyi havat. Még ha az összes telet összeszámolom is! – kiáltotta Flora lelkesen. – Miként lehet, hogy Angliában, ha leesik pár centi hó, megáll az élet, itt meg minden normálisan működik?

– Mert a hó hozza ide a turistákat. Hó nélkül nem lehetne téli csodaországoknak eladni.

– Mint a *Narniában*. – Flora hátradőlt, és megigézve bámult ki az ablakon, miközben az autó egyre magasabbra és magasabbra kapaszkodott a hegyen. Az egyik oldalon hegycsúcsok törtek az égbe, a másikon Tirol fővárosa terült el alattuk. – Meddig megyünk még? Azt hittem, hogy a szálloda Innsbruckban van.

– Nem, hanem a város fölött, közel a sífelvonókhoz. Így a vendégek mindkét világból a legjobbat kapják. Legalábbis ez az elképzelés. Semmi sem drága, ha a turistákról van szó.

– Megfizetik az árát – bólintott Flora. – El sem hiszem, hogy egy ilyen fényűző helyen fogok lakni. Valószínűleg még az alkalmazottak szállása is jobb, mint az én legutóbbi esős vakációm egy sátorban.

– Nem a személyzeti szálláson alszol. El tudod képzelni Lolát másutt, mint egy lakosztályban? Te végzed el a munkáját, így te kapod a szobáját. Ezen a héten nem fogadunk fizetővendégeket, csak újságírókat, bloggereket és a téli sportok néhány befolyásos szerelmesét. – Alex a megfelelő szavakat kereste. – Döntő fontosságú, hogy a vendégek a hét végén elégedetten menjenek haza. És épp olyan fontos, hogy a következő projekt tervei százszázalékos tetszést arassanak, mielőtt hazarepülünk. Nem gond, ugye? Nem tudom eléggé hangsúlyozni, milyen fontos ez a hét nap. Számomra, a cégem számára és a Lusso Groupnak is.

– Tényleg? Kedves, hogy figyelmeztetsz. Különben biztosan elszúrtam volna a dolgot.

Alex fejében megszólalt a vészcsengő. Flora fagyosabbnak tűnt, mint az utat szegélyező fák ágai. Ugyanolyan hangon beszélt, mint amikor ő közölte vele, hogy az első barátja nem elég jó hozzá. Ugyanazon a hangon, mint amikor neki szerencsétlen módon kicsúszott a száján, hogy az új rövid frizurája inkább emlékeztet egy katonára, mint Audrey Hepburnre.

– Úgy értem...

– Tudom, hogy érted. Legyek profi, és ne hibázzak. Nem fogok, mert szükségem van erre a melóra. A húszas éveimben nem alapítottam meg a „tíz legjobb fiatal vállalkozás” egyikét. Nem vagyok az az új belsőépítész-zseni, akire mindenki felfigyel. Még nem. Bizonyítanom kell, és ez itt a nagy lehetőség. Tehát ne aggódj miattam! Sikerülni fog.

Alex már nyitotta a száját, hogy emlékeztesse a lányt, a partikon általában eltűnik a konyhában, és szívesebben menne be az oroszlán barlangjába, mint csevegjen az esetleges megbízókkal. De hallgatott. Nem ez a megfelelő időpont. Ez még várhat, míg Flora egy kicsit megnyugszik.

A sofőr végre rákanyarodott a szállodához vezető útra. A keskeny utat a hegybe vájták bele, és drámai kilátás nyílt a völgyre.

– Itt lennénk – mondta megkönnyebbülten Alex, amikor az autó pár méterrel odébb megállt.

Kikapcsolta a biztonsági övét. – Ez itt a *Szirti Sas*. Na milyen?

A lány kinézett az ablakon.

– Te jó ég! Ez tényleg a te műved? Ez itt a te szállodád?

– Igen. Mi a véleményed?

– Én... – Flora nem felelt, hanem kinyitotta a kocsiját, és kilépett a hóba. Alex is kiszállt, megkerülte az autót, és a lányhoz sétált. Flora szeme csillogott, amikor feléje fordult. – Az a sok játék az óvodában az építőkövekkel tehát nem volt időpocsékolás, mi?

A hotel szinte azt a benyomást keltette, mintha az Innsbruck fölötti égen függne. Ha az ember kinéz a hatalmas üvegfelületén, a völgy másik oldalán magasodó hegyek biztosan lélegzetelállító látványt nyújtanak.

Alex hátat fordított az alpesi házak hagyományos stílusának. Ehelyett a gigantikus üvegtáblákat az itteni fából készült keretekbe fogta. Tulajdonképpen a hotel egyáltalán nem volt idevaló, túlságosan mesterségesen hatott ezen a helyen. De mégis harmonizált a környezettel. A fák és a hegyek visszatükröződtek az üvegen, mintha az is a természet része lenne.

Látva a szállodát, Alex úgy érezte magát, mint egy olimpiai bajnok medállal a nyakában. Még most sem tudta elhinni, hogy a víziója valóra vált.

– Tetszik?

Flora arca kiszínesedett, és kicsit széles, telt ajkai mosolyra húzódtak.

– Imádom! Csodaszép!

A férfi szívét megkönnyebbülés járta át. Nem tudta volna megmondani, miért jelent ilyen sokat neki a lány véleménye. Nem azért van így, mert ő a legjobb barátja, hanem inkább megbízik az ízlésében.

– Akkor gyere, menjünk be! Ha meglátod az úszómedencét, valószínűleg elájulsz.

2. FEJEZET

– Vezess körbe, Alex! Elvégre nem mindennap adatik meg, hogy az építész mutassa be a művét.

– Nem akarod először megnézni a szobádat, és felfrissíteni magad?

Flora a fejét rázta.

– Nem, köszönöm, elég friss vagyok. Majd a szobámban fejezed be a vezetést.

Boldogan felsóhajtott, amikor a hotelboy a bőröndjét és a kabátját egy kék kocsira tette.

A hotel belseje nem azt a hűvös eleganciát sugározta, mint olyan sok előkelő szállodában. Flora inkább fényűzően komfortosnak mondta volna. Itt is minden üveg és fa volt, mint odakint, de az ügyesen megválasztott színek meg a növények meghitté tették a légkört. A falakon absztrakt festmények lógtak, és kényelmes kanapék meg párnák üdögélésre csábítottak.

– Oké, akkor készülj fel az ájulásra, mert most megmutatom az úszómedencét.

Noha Flora nem ájult el, de nem állt messze tőle. A medencét a hegyoldalba vájták bele, és üvegfal választotta el a külvilágtól. Ha valaki a szélén úszik, bizonyára az lehet az érzése, hogy egy szirt fölött lebeg. S mintha a hegy bármelyik percben leomolhatna, egyenesen a kivilágított völgybe.

A tolóajtók mögött kaptak helyet a jakuzzik és a szaunák. A kanapék között kis asztalok álltak, rajtuk korsók jéghideg vízzel és tányérok friss gyümölcssel.

– Ó! – lelkesedett Flora. – A legszívesebben levinnék a polcra egy magazint, belebújnék egy fürdőköpenybe, és örökre ideköltöznék. Szabad? Kérlek!

Alex nevetett.

– Gyere! A következő állomás a szálloda hallja, aztán a szobádba kísérek.

Mire elérték Flora szobáját, a lány elegendő ötletet és megjegyzést írt össze a jegyzetfüzetébe, hogy elkészíthesse a saját terveit a Bali Hotel berendezésére. Mindenesetre megszerezte az első benyomást a Lusso Group ízlésvilágát illetően.

Lola színpalettája meleg volt, és visszatükröződött a legkisebb részletben is. Legyen bár szó a kanapé párnáinak csíkjairól vagy az alkalmazottak egyenruhájáról. Nyilvánvaló, hogy neki is ügyelnie kell minden apróságra.

– Oké. – Alex megállt Flora szobája előtt. – Itt fogsz lakni.

Amikor a lány bedugta a kulcskártyát a zárba, és elfordította az ajtógombot, izgatottan visszatartotta a lélegzetét. Belépett, és a szája elé kapta a kezét.

– Húha!

Az üvegfalon át egyenesen a hotel előtt elterülő téli tájra látott, és a magas, ívelt mennyezet még nagyobbak mutatta a helyiséget. Ütött-kopott bőröndje egy hatalmas ágyon feküdt, és nagyon nem illett ebbe a pompás lakosztályba. Hirtelen a farmer, a pulóver és az egyetlen ruha, amit bepakolt, kevésnek tűnt. Az időjáráshoz és a hotelhez is.

– Tetszik?

Alex a lány mögé lépett. Mosoly játszott az ajkán, amikor Flora beszaladt a szobába, és benézett minden ajtón.

– Hogy tetszik-e? Tudod te egyáltalán, hogy a gardrób nagyobb, mint otthon a hálószobám? – Az üveg térelválasztóra nézett, amely az ágy és a fürdőkád között húzódott, az utóbbi a helyiség közepét foglalta el. – A te ötleted volt a szoba közepén álló fürdőkád, Mr. Fitzgerald?

A férfi vigyorgott.

– Nem az én bűnöm. A berendezés kizárólag Lola munkája. Ez a lakosztály a romantika csúcsa.

– Mindazonáltal egy kicsit fura, ha az ember nem a szerelmével osztja meg a szobát... Mindegyik lakosztály így van berendezve?

– Szó sincs róla – felelte Alex. – Legtöbbjünkben a kád hagyományos módon a fürdőszobában van. Ha végeztél, akkor a hallban van kávé és süti. Arra gondoltam, falatozás közben jobban meg

tudjuk beszélni az ötleteimet.

– Kávé és süti? – Flora már ugrott is. – Akkor menjünk!

Jóllehet a hallban gond nélkül elért hatvan vendég, otthonosnak és meghittnek tűnt. Itt is óriási panorámaablakon át lehetett látni a környező hegyeket, és a terem közepén egy kandallóban barátságosan pattogott a tűz. A kényelmes, bronzszínű és vörös bársonyfotelek kis asztalok körül álltak, a fali polcokon könyvek, újságok és társasjátékok sorakoztak.

Alex leült az egyik fotelbe, és rajzokat teregetett szét az asztalon. Flora tudta, hogy a kézzel rajzolt tervek csak az első lépés. Utána következnek a számítógépes modellek meg a millió részlet, hogy a víziót átültethessék a valóságba.

Mint ahogy azt is tudta, hogy ez az első lépés szerzi Alexnek a legtöbb örömet. Ebben a tekintetben gyerekkora óta semmit sem változott. Más tekintetben viszont... Flora pillantása vágyakozva a kócos hajra, aztán a széles hátra vándorolt, ahogy a férfi a tervek fölé hajolt. Más tekintetben mindketten teljesen megváltoztak. Nem mintha Alex ezt észrevette volna.

Nem, a szemében ő még mindig az egykori felhorzsolt térdű, maszatos arcú kislány volt. Közösen építettek egy rejtekhelyet, és Flora hozott kenyeret, tejet meg takarókat.

Alex szereti őt, a lány tudta, amint azt is, hogy ezt kevesen mondhatják el magukról. A családján kívül feltehetően senki sem. Csak éppen nem szerelmes belé. Volt idő, amikor Flora arra gondolt, hogy lehetne ez másképp is. Ám az egyetlen kísérlete, hogy átlépje azt a bizonyos határt, kudarcral végződött.

A lány ökölbe szorította a kezét, és próbálta elhessegetni az emléket. Amint Alex a vállára tette a kezét, nem azért, hogy magához húzza, hanem hogy eltolja. A férfi szemében a döbrent kifejezést...

Azon a nyáron Alex egy csomó lánnyal csókolózott, majd az azt követő nyarakon és teleken is. De Florával nem. Florával soha.

És sok év elteltével ő még mindig reménykedik. Szánalmas. Egy nap talán már nem lesz szerelmes a férfiba. Csak még egy picit ki kell bírnia, ez minden.

Egyikük sem vette észre, hogy odakint besötétedett. Csak amikor a terem közepén álló óriási karácsonyfa színes égői felgyulladtak, tette félre Alex az olvasószemüvegét, és dörzsölte meg a homlokát.

– Tehát mit gondolsz?

Flora az ajkát harapdálta.

– Ha a víziódat tényleg meg akarom ragadni, akkor körül kell néznem a helyszínen – mondta komolyan. – Legalább három hét, beleértve minden kiadásomat.

Alex vigyorgott.

– Ha elég ügyes vagy, és meg tudod győzni Camilla Lussót, hogy te vagy a legalkalmasabb erre a munkára, sikerülhet a dolog. Elvégre a helyszínen kell lenned, hogy kikeresd és megrendeld a mérnökök számára a helyi anyagokat. Ezeknél a szállodáknál fontos a környezetvédelem.

– Remek. – Flora kihúzta a ceruzát a hajából, sötét fürtjei a vállára hulltak. – Mit gondolsz, tetszeni fog nekik az az ötlet, hogy az egész hotelben üvegpadló legyen?

– Nem tudom. A döntés már megszületett, hogy a hotel az esőerdő közepén épül fel. Ez már önmagában is elég érdekes, elvégre Balin a legtöbb ember arra számít, hogy a szállodából a tengerre nyílik a kilátás. Ezért a vizet feltétlenül be akarom csempészni valahogy a projektbe. A szállodát közvetlen egy lagúna fölé tervezem, az üvegpadlóval a víz a hotel része lesz, és még lélegzetelállítóbb, mint ha a tengerparton állna.

– Én pedig ezt az elemet visszatükrözöm a szálloda belsejében. Az esőerdő gyönyörű, sötét fáit meg a természet kékjét és zöldjét. Igen. – Flora bólintott. – Már pontosan magam előtt látom.

Alex felállt, és a helyiség másik végében lévő bár felé nézett.

– Egy pohár bort vagy egy jó sört?

– Egy pohár fehérbort kérek.

Alex keresztülvágott a helyiségen, majd egy hosszú szárú borospohárral és egy söröskorsóval tért vissza.

– Cheers, vagy inkább proszítot kéne mondanom?

Flora a magasba emelte a poharát.

– Proszít! Igazad van, ez a munka pontosan az, amire szükségem van.

Alex habozott. Tudta, milyen nehéz egy sikeres család legifjabb tagjának lenni. Tudta, hogy Flora milyen bizonytalannak érzi magát a magassága miatt, és mennyire utálja a domborulatait meg a telt száját. Sejtelve sincs róla, milyen fantasztikusan fest – ha éppen nem rejti el magát valami zsákszerű tunikába.

De most már huszonkilenc éves. Ideje, hogy higgyen magában.

– A te hibád, hogy nem kezdted el korábban – mondta lassan. – Hányszor kértelek, hogy fogadd el a megbízásaimat? Csak túl büszke voltál. Vagy túlságosan féltél.

Flora összeszorította az ajkait.

– Semmi sem szól ellene, hogy a saját lábamra álljak.

– Ez igaz. – Alexnek nehezebbre esett ez a vita. – De azellen sem szól semmi, hogy olykor-olykor elfogadj némi segítséget. Néha az az érzésem, a nagy igyekezetben, hogy bizonyíts magadnak, a saját utadban állsz.

A lány szeme villámokat szórt.

– Rajtad tényleg nem lehet kiigazodni. Korábban a szememre vetted, hogy nem tudom, mit akarok, most meg túl makacs vagyok.

– Ha arra gondolsz, hogy az állatorvosi egyetem ellen érveltem, most is ezt tenném. Azt sem bánom, hogy megpróbáltalak lebeszélni arról az állásról a Village Innsnél.

Flora hangos csörömpöléssel letette az asztalra a borospoharát, és összevonta a szemöldökét.

– Egyetem után senki sem találja meg rögtön a tökéletes munkát.

– Nem, de az az állás sosem érdekelt igazán. Ahogy az állatgyógyászat sem. Csak azért pályáztad meg azt a helyet, hogy az anyád kedvére tégy.

Flora felugrott, és az ablakhoz ment. Egy darabig kibámult a sötétségbe, aztán visszafordult Alexhez.

– Rendben, igazad van. Eltartott egy darabig, míg rájöttem, hogy valójában mit akarok. Elnézést, hogy nem indultam el olyan céltudatosan az utamon, mint te, Mr. Szuperépítész!

Alex elengedte a füle mellett a gúnyos megjegyzést.

– Figyelj, a legkevésbé sem akartalak megsérteni.

Ez így is volt. A férfi nem tudta, hogy Flora barátsága nélkül ma hol tartana. Ezért nem nyílt meg előtte soha teljesen. Nem tudta volna elviselni, ahogy a tekintetében a melegség kihűl.

– Hála istennek! – Flora kék szemén árnyék suhant át. – Miket mondanál, ha szándékosan meg akarnál bántani!

– Csak azt szeretném, hogy kövesd az álmaidat. Ne az anyádét vagy az enyémet. Vagy ne akarj jobb lenni a nővérednél. Csináld azt, ami boldoggá tesz. Ez a nagy esélyed. Ragadd meg!

– Nem vagyok túl jó az esélyek megragadásában – felelte Flora, és a hangjában már nem volt harag.

– Egyvalamit megtanultam. Mindannyian színlelünk valamit. Mondd azt magadnak, hogy megérdemled, és aztán harcolj érte. Ez a titok. – Alex fanyar mosolyra húzta a száját. – Nem tudom, te hogy vagy velem, de én úgy érzem, mintha órák teltek volna el a süteményezés óta. Vacsorázzunk meg!

– Azt hiszem, már egy falat se megy le a torkomon.

Flora elégedetten simogatta teli hasát, és kényelmesebben elfészkelődött a bársonykanapén.

Először egy kicsit fura volt kettesben lenni a nagy, üres ebédlőben, de pár pohár bor után ellazult, és rábólintott Alex javaslatára, miszerint evés után igyanak meg egy kis gyomorkeserőt a hallban.

Alex kezébe vette az itteni gyógynövényekkel ízesített pálinkát, és lazán hátradőlt a fotelben. Flora általában ügylet rá, hogy nem bámulja túl hosszán a férfit. Ha valaki észrevenné, hogy nézi...

Ha Alex kitalálná az érzéseit...

A legrégebbi és legjobb barátja. Annak idején a vállán sírta el a szerelmi bánatát, és a férfi mindig jó tanácsokat adott. Ismerte minden hibáját és szinte minden titkát. De két dolog közéjük állt. Két titok. Egy szakadék, amely áthidalhatatlan.

Alex sosem árulta el, miért hagyta el örökre az apja házát. Flora meg sosem vallotta be neki, hogy szereti őt. Nem úgy mint barátot, hanem ahogy egy nő egy férfit szerethet.

Flora néha arra gondolt, hogy már az első találkozásukkor beleszeretett a langaléta, vörösesbarna hajú, elszánt arcú és kétségbeesett tekintetű fiúba.

Azóta a haja sötétebb lett, karcsú teste izmosabb. De ugyanolyan elszánt volt, mint annak idején. És bármilyen jól titkolta is, a lelke mélyén ugyanolyan magányos maradt.

Egyetlen barátnője sem érintette meg a szívét. Ezért nem volt soha bátorsága megvallani neki az érzelmeit, töprengett Flora. Mert félt. Félt, hogy kevés a férfinak. Félt, hogy döbbenet elfordul tőle. Félt, hogy akkor örökre elveszítené.

Az ajkához emelte a poharat, és felhajtotta az italát. Köhögött, amikor az erős alkohol lefolyt a torkán. Egyáltalán nem is olyan rossz, mint gondolta. Sőt ez a meleg érzés kimondottan kellemes a gyomrában. Újra töltött a poharába.

Miközben a borostyánszín folyadékot bámulta, Alex szavai visszhangzottak a fülében. „Ez a nagy esélyed.” Igaza van. Eddig hagyta, hogy elmenjen mellette az élet. Mindig azt remélte, hogy majd valaki más kézbe veszi az ő életét. Remélte, hogy Alex rájön, számára ő az egyetlen nő. Remélte, hogy a szülei egyszeriben büszkék lesznek rá.

Felemelte a poharat, és ismét felhajtotta a tartalmát. Ezúttal nem égetett olyan erősen. Kinyújtotta kezét az üveg után, és csodálkozott, miért kell több nekifutás, mire az ujjai az üveg nyakára fonódnak.

– Még egyet? – Alex felvonta a szemöldökét. – Biztos vagy benne? Meglehetősen sok bort ittunk a vacsorához.

– Igen, apuka. – Flora a férfira mosolygott. – Tetszik a hajad.

Alex beletúrt a fürtjeibe, és zavartan nézett a lányra.

– A hajam?

Flora félrebiccentette a fejét.

– Megcsillannak rajta a mögöttes álló karácsonyfa fényei. Akár egy glória. Alex, az angyal.

Nem vette észre, hogy a férfi felemelkedett, de a következő pillanatban már mellette is állt. Erős ujjával kivette az üveget a kezéből.

– Ha angyalokról beszélsz, feltétlen eleget ittál. Gyere! – Talpra segítette a lányt. Flora megingott, és a vállának dőlt. Alex vágott egy grimaszt. – Ideje ágyba feküdnöd. Egész elfelejtettem, hogy te és az alkohol nem vagytok túl jó keverék.

– Remekül megvagyunk.

Flora visszanyerte az egyensúlyát, a keze még mindig a férfi vállán pihent. Tetszett neki, hogy Alex magasabb, mint ő. Felnézett rá, ismerős arca egészen közel volt az övéhez. A zöldesszürke szempár, a hosszú pillák, a szeplők az orrán, markáns pofacsontja, szájának az íve... Olyan közel. Csókközelen. Flora gyomra görcsbe rándult, a jól ismert keserédes fájdalom ismét jelentkezett. Mindössze annyit kell tennie, hogy lábujjhegyre állt. Csak egy kicsit. Alex szavai ott csengtek a fülében. „Ez a te nagy esélyed. Ragadd meg!”

Alex talán arra vár, hogy ő megtegye az első lépést. Talán mindig módjában állt volna, csak nem bízott magában.

Mielőtt bármit tehetett volna ellene, kibuktak belőle a szavak. A tizenhárom éve mélyen eltemetett szavak.

– Miért nem csókkoltál vissza?

– Mi?

A férfi szeme rémülten kitágult, és hátrább lépett.

Flora követte, a keze még mindig a vállán, mintha belekapaszzkodna. Alex karcsú volt, szinte inas. De amikor a lány megérintette, érezte a belőle áradó erőt.

– Miről beszélsz?

– A tizenhárom évvel ezelőtt történetekről. Miért löktél el magadtól? Belegondoltál valaha is, hogy különben mi történt volna?

– Egyetlenegyszer sem.

Amiközben beszélt, a pillantása Flora ajkára vándorolt.

Alex hazudik. A lány torka hirtelen egészen kiszáradt. A férfi igenis gondolkozott ezen, és ez mindent megváltoztat.

Önkéntelenül végighúzta a nyelvét az ajkán. Alex nyelt egyet, az ádámcsutkája ugrott egyet, és Flora szíve ettől hevesebben vert.

Nekibátorodva folytatta:

– Ott voltak azok az éjszakák, amikor hajnalig ébren maradtunk. Amikor az egyetemi évek alatt meglátogattuk egymást, és egy ágyban aludtunk, a francba is! Sosem gondoltál bele, egyetlen alkalommal sem? Hogy mi lehetne ebből?

– Én... – Alex mélyen a lány szemébe nézett. A tekintetéből ismeretlen forróság sütött. – Talán egyszer vagy kétszer. – A hangja rekedten csengett. – De jobb ez így. Ez a kapcsolat így értékesebb.

Florának az a homályos érzése támadt, hogy van valami fontos részlet ezekben a szavakban. Valami lényeges, amit feltétlen meg kell értenie. De nem akart gondolkodni. Most nem, amikor a láng egyre inkább lobog Alex szemében, és összekapcsolódott a tekintetük. Ha a férfi most megtenné az első lépést, ő igent mondana. Ezt tudta.

Ahogy azt is, hogy a következmények szörnyűek lennének. Legutóbb úgy tettek, mintha semmi sem történt volna. Ez most nem működne. A barátságuk mindörökre megváltozna. Együtt tudna élni ezzel?

És azzal, hogy sohasem próbálta meg? Intézze el az egészet egy nevetéssel, és írja az alkohol számlájára? Ha Alex így néz rá, nem teheti. Mert a tekintetében szenvedély, vágy és megválaszolatlan kérdések keverednek. „Csak azt szeretném, hogy kövesd az álmaidat.” A férfi ezt mondta neki.

És ő róla álmodik.

– Csókolj meg! – mondta Flora halkán.

Mielőtt Alex válaszolhatott volna, lábujjhegyre állt, és az ajkát a férfi szájára szorította.

3. FEJEZET

Időben pontot kellett volna tennie a végére. Nem, idejében pontot kell tennie a végére! Még nem késő. Az idő mintha megállt volna pontosan itt és most, valahol Innsbruck fölött. Már csupán ez a pillanat létezett.

A lány ajka az övé, tétova keze a vállán. Nem lenne szabad, nem kellene – és mégis csinálta...

Mert ez volt az, amiről éjszakánként titokban álmodott. A határok átlépése, az érinthetetlen megérintése. Flora szája gyöngéd volt, a csókja tele kérdésekkel, és Alex arra vágyott, hogy megadja neki a válaszokat.

Egy hosszú másodpercig teljesen mozdulatlanul állt, és próbált erőt gyűjteni, hogy eltolja magától Florát. Ám a vér követelőzően lüktetett az ereiben, és elnyomta az értelem szavát. A lány édes vaníliaillata körülölelte, és ő elveszett.

A keze szinte magától Flora derekára simult, és erősebben magához húzta. A másik kezével beletúrt selymes hajába. A szíve ott dübörgött a fülében, és már nem érzett mást, csak a lány szájának édességét és puha testét, amely hozzásimult.

Flora érintése már nem volt tétova. Egyik kezével átölelte a nyakát, a másikat a hátára tette. Amikor türelmetlenül cibálni kezdte a férfi ingét, az ujjai mintha perzselték volna a bőrét.

Alex a legszívesebben itt és most a magáévá tette volna. Mit sem törődve a következményekkel. Nem érdekelt, hogy bármelyik percben megjelenhet egy alkalmazott. Hogy nem lenne visszaút. Hogy mindent elveszíthetne.

Ekkor elhúzódott, pedig minden porcikája vadul tiltakozott ellene. De uralkodnia kell magán!

– Flora... – zihálta. – Én...

– Zavarok?

Flora és Alex összerezzenek. A hang derűsen csengett, és a férfinak nem kellett megfordulnia, hogy felismerje az olasz akcentust. A megbízója és egyben ennek a hotelnek a tulajdonosa állt mögötte. Camilla Lusso.

– *Buon giorno*, Camilla! – Alex mély lélegzetet vett, és nyugalmat kényszerített magára. A gondolatok vadul kavarogtak a fejében, de igyekezett visszanyerni az önuralmát. – Csak holnapra vártam.

Profi mosolyra húzta a száját, és megfordult, hogy üdvözölje a legfontosabb és legbefolyásosabb ügyfelét.

– Ez nyilvánvaló.

A nő hangja még mindig kedélyesen csengett, de a szeme hűvösen szegeződött Florára. Egyetlen részlet sem került a figyelmét, miközben a lány kócos haját, kipirosodott ajkát és összegyűrt ruháját nézte.

Tökéletes frizurája, sminkje és ízléses, drága öltözéke szinte kortalannak mutatta Camilla Lussót. Valahol harmincöt és ötvenöt év között. Alex ugyan gyanította, hogy a valós kora inkább a skála vége felé lehet.

Ott állt előtte egy ragyogó, öntudatos és sikeres nő, aki profi hozzáállást vár el minden üzleti partneréről. Florának le kellett volna nyűgöznie őt ahelyett, hogy félig részegen csókolózik az építészével.

Most hogyan tovább? Persze mondhatná, hogy az alkohol a felelős, meg a panorámaablakokból látható fenséges hegyek, a kandalló tüze... De az az igazság, hogy valójában ő a bűnös. Nevetve el kellett volna fordulnia, és befejezni a beszélgetést, ahelyett hogy fantáziálni kezd egy másik világról. Egy világról, ahol megérdemli azt a szerelmet, amelyet Flora kék szemében látott.

De most meg kell mentenie a helyzetet. Ha Camillának az lesz a benyomása, hogy Flora nem százszázalékosan profi, nem fogja megkapni a megbízást. Nem számít, milyen kitűnően dolgozik. Ehhez Alex túl jól ismerte az ügyfelét.